

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/4/2018
Identifikačné číslo spisu:	3115010158
Dátum vydania rozhodnutia:	15.02.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3115010158.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného L. V. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 15. februára 2018 v Bratislave dovolanie obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 20. februára 2017, sp. zn. 23To/121/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného L. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 13. októbra 2016 sp. zn. 2T/11/2015 bol obvinený L. V. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., na skutkovom základe, že

od presne nezisteného času, minimálne však od roku 2013 až do júna 2014 si od presne nestotožnených osôb zadovážoval a následne prechovával metamfetamín (pervitín), ktorý následne na telefonicky vopred dohodnutých miestach v Trenčíne a okolí predával za rôzne sumy, najčastejšie za 10,-€ za dávku, bližšie neustálenému počtu osôb, minimálne však X. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. G. XXX a S. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov a jeho príloh zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Okresný súd Trenčín obvinenému L. V. za to uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podali odvolanie do zápisnice prokurátor v neprospech obvineného do viny, trestu i zaradeniu obvineného na výkon trestu a obvinený podal odvolanie voči všetkým výrokom (č.l. 448 p.v.), ktoré odôvodnili osobitným podaním.

Prokurátor v dôvodoch odvolania (č.l. 458-462) namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil konanie obvineného a upravil skutkovú vetu ako aj právnu kvalifikáciu jeho konania. So závermi súdu prvého stupňa sa nestotožnil. Poukazoval na výpoveď svedka S. N., z ktorej vyplýva, že obvinený predával svedkovi pervitín počas dvoch rokov, teda už od roku 2012, pričom naposledy svedok kúpil pervitín od obvineného v júli 2014. Pokiaľ teda súd akceptoval výpoveď tohto svedka, mal akceptovať celý obsah jeho výpovede, vrátane časových údajov. Nesúhlasil ani s úpravou skutkovej vety a zmenou právnej kvalifikácie pokiaľ súd neakceptoval spáchanie činu závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách § 138 písm. j) Tr. zák. Pre túto kvalifikáciu svedčia vykonané dôkazy, najmä zachytená komunikácia obvineného s ďalšími osobami - G. B., W. B., W.S. a ďalšími, ktorým mal obvinený pervitín predávať. V rámci tejto zmeny právnej kvalifikácie tiež namietal procesný postup súdu, keď zamietol jeho návrh na odstránenie rozporov vo výpovediach svedkov B. a O., pričom v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1 Tdo 53/2014). Súd prvého stupňa mal preto konanie obvineného právne posúdiť v súlade s obžalobou. Výhrady prokurátora k uloženému trestu spočívali v tom, že trest mal byť ukladaný v prvej polovici zákonnej trestnej sadzby vzhľadom na nekritický postoj obvineného k trestnej činnosti a jeho závažnosť pre spoločnosť. Výhrady mal aj voči zaradeniu obvineného na výkon uloženého trestu, kde vzhľadom na priestupkovú minulosť obvineného mal byť zaradený podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. V závere svojho odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. b), e) Tr. por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obvinený L. V. v dôvodoch svojho odvolania (č.l. 476-487) v prvom rade poukazoval na právne názory vyslovené odvolacím súdom v jeho predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci. Právny názor odvolacieho súdu v časti o prečítaní listinného dôkazu - zápisnice o výsluchu obvineného W. B., je možno považovať za správny, ale len sčasti, pretože súd prvého stupňa ani odvolací súd neuviedli, čo sa má týmto listinným dôkazom dokázať. Uvedený listinný dôkaz je nezákonný, nakoľko obvinený B. tam po poučení uviedol, že využíva svoje právo a nechce a nebude vypovedať. Napriek tomu je tam zaznamenaná nejaká výpoveď.

Ďalej obvinený vyslovil súhlas s právnym názorom odvolacieho súdu, že látka - metamfetamín nebola u neho nikdy zadržaná, zdokumentovaná ani znalecky skúmaná. Jeho prípad je však iný, nakoľko nie je čo skúmať, pretože orgány činné v trestnom konaní u neho nezaistili žiadnu látku, ktorú by bolo nutné znalecky skúmať. Zo strany súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu pochopeniu jeho námietok. Jemu nešlo o to, aby sa skúmala látka za účelom zistenia jej vlastností, či ide o drogu - metamfetamín, ale o to, či tie jednotlivé dávky, čo vraj údajne predával, mali vôbec celkovú minimálnu hmotnosť 100 mg s obsahom účinnej látky minimálne 10 mg. Ak by tieto látky nedosiahli hmotnosť 100 mg, nešlo by o trestnú problematiku, nakoľko nižšie množstvo drogy nebude naplňať pojem obvykle jednorazová dávka, a to ani vtedy, ak by obsah účinnej látky bol vyšší ako 10 mg (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/44/2016). Okrem toho namietal procesný postup súdu prvého stupňa, pretože mu neumožnil klásť svedkom otázky s výnimkou svedka B. a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a jeho postup bol v rozpore so základnými zásadami Trestného poriadku.

Obhajca obvineného v dôvodoch odvolania (č.l. 464-471) okrem skutočností namietaných samotným obvineným vytýkal súdu prvého stupňa neurčitosť vymedzeného času, po ktorú mala byť trestná činnosť obvineného páchaná. V závere odvolania navrhol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Tr. por. v celom rozsahu zrušiť a obvineného podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodiť.

Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Trenčíne, ktorý na verejnom zasadnutí 20. februára 2017 uznesením sp. zn. 23To/121/2016 podľa § 319 Tr. por. odvolania obvineného i prokurátora zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 20. februára 2017, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený v súčasnej dobe uložený trest vykonáva.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 28. marca 2017, jeho obhajca 13. marca 2017 a prokurátor 15. marca 2017.

Okresný súd Trenčín dňa 22. januára 2018 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného L. V., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu Mgr. Eugena Cimmermanna. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 27. novembra 2017 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por.

V písomných dôvodoch svojho dovolania (č.l. 553-558) sa obvinený zaoberal iba argumentáciou vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 písm. i) Tr. por. V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal, že napadnutými rozhodnutiami bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. napriek tomu, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku nie je riadne a presne uvedená doba, po ktorú mal neoprávnene zadovážovať, prechovávať a predávať psychotropnú látku. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v skutkovej vete riadne neustálil dobu, po ktorú mal páchať trestný čin, teda neustálil, že by mal páchať predmetný skutok po dlhší čas aspoň 6 mesiacov tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zák. Doba, po ktorú mal podľa okresného súdu páchať trestnú činnosť, vôbec nekorešponduje s výpoveďami svedkov S. N. a X. M.. Pokiaľ by aj bral ich výpovede za pravdivé tak ako okresný súd, tak z ich výpovedí vyplýva, že svedok X. M. si od neho kúpil drogy naposledy v decembri 2013 a svedok S. N. si naposledy kúpil drogy v januári 2014, teda ani z ich výpovedí nie je odôvodnená doba spáchania skutku do „februára 2014“. Ako nie je riadne ustálený koniec doby, po ktorú mal páchať trestnú činnosť, tak nie je ustálený ani začiatok jej páchania. Zo slovného spojenia, aké použil okresný súd, nie je možné zistiť, za aké obdobie roku 2013 bol odsúdený. V skutkovej vete teda nie je riadne ustálená doba páchania trestnej činnosti, a preto okresný súd a následne i krajský súd nesprávne posúdili skutok uvedený v napadnutom rozsudku. Bol uznaný za vinného z trestného činu, ktorého znaky sa nenachádzajú v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V závere svojho dovolania navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť, zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania prokurátorovi s tým, že sa môže k dovolaniu obvineného vyjadriť. Prokurátor vo svojom vyjadrení z 27. decembra 2017 (č.l. 561-563) uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že dobou páchania trestného činu sa súd dôsledne zaoberal a na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že obvinený sa trestnej činnosti dopúšťal po dlhší čas, o čom svedčia nielen výpovede svedkov, ale aj prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky, ktorá bola realizovaná do júna 2014 u svedka X. M.. Námietkou obvineného sa zaoberal aj odvolací súd, ktorý v napadnutom uznesení konštatoval, že začiatok lehoty vyjadrený slovami od roku 2013 logicky aj gramaticky zahŕňa lehotu trvajúcu celý rok 2013. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 19. novembra 2009 sp. zn. 23To/121/2009 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2012, podľa ktorého doba páchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. presahujúca jeden rok, spravidla môže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák. V predmetnej veci bolo toto kritérium jednoznačne naplnené. Z uvedeného vyplýva záver, že rozhodnutia tak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., obvinený naplnenie tohto dôvodu vo svojom návrhu vôbec nezdôvodnil a neuviedol, v čom vidí porušenie práva na obhajobu. Vzhľadom k tomu navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené stranám trestného konania, avšak k vyjadreniu prokurátora nezaujali žiadne stanovisko.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pri predbežnom prieskume zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obvinený L. V. opieral podané dovolanie o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Obvinený, ako už bolo vyššie uvedené, k tomuto dovolaciemu dôvodu v dovolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktorými malo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Napriek tomu dovolací súd považuje k tomu uviesť, že podľa jeho zistenia v predmetnej trestnej veci nedošlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní ani zo strany súdov k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu. Rovnako dôkazy, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdmi, boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom. Preto dovolací súd uvedený dovolací dôvod nemohol akceptovať.

Napokon obvinený vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je

trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premĺčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák.), ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávných predpisov ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod. pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. V tomto smere dovolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru k výkladu a aplikácii dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerovali proti spôsobu hodnotenia dôkazov a správnosti skutkových zistení súdmi nižšieho stupňa. V podstate spochybňoval súdmi ustálený skutkový stav a následne predostrel vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Skôr ako o právnu námietku ide o skrytú snahu obvineného, aby vykonané dôkazy a skutkový stav boli vyhodnotené v jeho prospech.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obvineného ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku napadnutého rozhodnutia po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného L. V. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.